

stændig forskjellig Politikk, som vi to have. Naar det ærede Medlem fra Stege kommer til at tænke paa en afbød Politikk, naar han hører paa mig, ubiviller det ærede Medlem fra Leire den næste Dag, at jeg er fra Langeland. Jeg tror, at det vilde være godt, om det ærede Medlem fra Stege ikke gav det ærede Medlem fra Leire disse Impulser; det ærede Medlem fra Leire har nemlig i alt Fald tidligere nok kunnet finde paa Et og Andet selv, og det ville vi nødig undvære. Men dertil kommer ogsaa, at, hvis det ærede Medlem vil benytte denne Fremgangsmaade saaledes som han hidtil har benyttet den, saa vil jeg jo blive tvungen til som et Slags Selvsforvar at komme ind paa lignende østheistiske Kategorier, anvendte paa det ærede Medlem, og hvor vil det saa ende? Naar han taler om min Kulde, kunde jeg jo tale om, at der gives en vis ambivalens Lunkenhed her i Verden, som har saare ringe Ret til at tale med, hvad enten det er om Kulde eller Varme, fordi den overhovedet slet ikke forstaar sig paa nogen af Delene. Naar han taler om en skarp og negativ Natur, saa kan jeg meget godt indrømme ham, at man kan være et uflart Hoved og samtidig være en positiv Natur, men jeg vil ikke indrømme, at der til at være en positiv Natur ikke fordres Andet, end det at være et uflart Hoved. Naar det ærede Medlem siger, at mine Bemærkninger ere saa indholdsløse, at de ikke lade sig gjentage bagefter, saa kunde jeg jo fortælle det ærede Medlem, at jeg kjender en vis jævnende Maade at tale paa, hvor den efterfølgende Sætning med uroffelig Ænsformighed vifter ud, hvad den foregaaende Sætning har stillet op, indtil det Sele ser ud omtrent som det, vi som Drengene la-vede, naar vi sad og skrev paa Tavle og græd samtidig og med vore Laarer viste de Skrifter ud, noget underligt Graat i Graat. Men alt dette er en Maade at forhandle paa, som jeg ikke ønsker at benytte, jeg nævner kun dette for at vise de Konsekvenser, hvortil en saadan Forhandling kan føre. Forresten erkjender jeg fuldt vel, at det ærede Medlem fra Stege ikke taler Østhetik hele Tiden, der ligger ogsaa Politik i hans Ord. Naar det ærede Medlem saaledes gjør mig den Ære at nævne mit Navn ved Siden af en Politikk, som hører til Demokratietts bedste og dygtigste, veed jeg meget vel, at det ikke er for at vise mig en Opmærksomhed, men fordi han veed, at denne Politikk paa Grund af sin Birkomhed havde samlet et Fond af Had over sit Hoved, som han ikke har Noget imod, at jeg tager i Arv. Det er den samme Politikk, iølge hvilken alle de ærede Medlemmer her søge at slaa sig sammen om at attestere min Radikalisme. Det er den samme Fremgangsmaade, som man ser anvendt, hvor man har Kruffer, hvorpaa der er skrevet „Gist“. Naar man først har faaet denne Stikette anbragt, saa har man god Raad til at anerkjende forskellige heldige Gjenstaber ved Kruffens Ind-

hold, man tør f. Ex. sige, at det er en ganske udmærket Gist, en ægte og usofjalisket Gist, at det er en meget „dygtig“ og „respektabel“ Gist, men bagved ligger: Tag Eder blot ivare, smag ikke paa den, den er farlig. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) sagde, at den var farlig for Smaaafolk, andre Medlemmer mene, at det er en Gist for hjertelige og elskværdige Menneffer. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds mente f. Ex., at i Rusland kunde Radikalismen nok bruges, men endelig ikke her i Landet, her maatte man ikke have Noget med den Slags at gjøre. Jeg er nu virkelig glad ved, at vi ikke leve i Rusland, thi, hvis vi gjorde det, er jeg vis paa, at de forskellige ærede Medlemmer vilde forene sig i en skøn Afford om, at Sibirien var det rette Sted for den Slags Gist. — Jeg maa maasse med det Samme gjøre en Bemærkning til det ærede Medlem fra Storeheddinge. Det ærede Medlem har taget feil, naar han har troet, at jeg forleden Dag har benævnt mig radikal. Der ligger for mig kun ringe Begt paa dette, men det er en Feiltagelse fra det ærede Medlems Side. Det er mig, som sagt, ikke vigtigt, jeg tror, at de Herrer kunne spare sig al Uleilighed, jeg har den Tro til det menige Folk, at det nok skal kunne skjønne, hvad der er i Kruffen og navnlig ogsaa skjønne, hvem der har de ægte Barer og hvem der har de pletterede. — Jeg har et Ord endnu til min gamle Ven fra Leire. Ja, det er ikke for at sige ham noget Ubehageligt, det er ingenlunde min Hensigt, tværtimod, jeg vil ikke paa nogen Maade forsøge de Betyrninger, som jo tilstræffelig kunne opfylde hans Sind, baade naar han ser hen til de Omgivelser, hvori han befinder sig, og naar han ser hen til den Politikk, som — jeg beklager den — saa godt som Nogen — drives i Landet for Dieblisset. Det vilde ligge saa meget fjernere for mig, efterat jeg har hørt det ærede Medlem udtale sig igaar paa en saa traurig Maade. Det er en god Gjentagelse af det Indtryk, vi fik af det ærede Medlem i forrige Samling, et Indtryk af, at det ærede Medlem er haardt og ubillig forfulgt og trængt fra alle Sider af denne Verdens Menner og selv er den, der fører Kampen mod Livets Underfundighed som den hellige Georg mod Dragen. Det ærede Medlem sølte navnlig disse Ubilligheder og Forurettelser lige overfor det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), og hvor sølsom det ærede Medlem er i denne Henseende kan man jo se deraf, at endog saadan en ringe Ting som den, at det ærede Medlem havde hørt „redelig“ istedetfor „fredelig“, blev opfattet fra det ærede Medlems Side som noget særegent Trædsk af det ærede Medlem, som en særegen underfundig Maade at komme det ærede Medlem fra Leire tillivs paa. Det er ikke min Hensigt at komme ind paa alle de Exempler, som